

[Lykketoft]

tilskud, der kunne differentieres efter alder: det er selvfølgelig ikke en tanke, der i sine reelle virkninger ligger langt fra det, vi har fremlagt her, det er vi meget opmærksomme på, og det er jo ikke udtryk for uenighed om, i hvad retning fordelingen skal bevæge sig, at vi teknisk set har sat et lidt forskelligt præg på det. Vi er også helt åbne over for den anden mulighed, som har været nævnt fra radikal side, nemlig at man kan kalde det hele for tilskud. Vi skal bare være opmærksomme på, at hvis man gør det, betyder det rent bogholderimæssigt, at vi skal føre 50 mia kr. op på finanslovens udgiftsside og øge skattetrykket i bogholderiet tilsvarende, og jeg ville egentlig ikke tro, det ville tiltale regeringspartierne at få en sådan statistik frem. Jeg tror også, det ville se lidt ejendommeligt ud og give et lidt skævt indtryk af, hvad det rent faktisk er, vi ønsker. For det, vi ønsker alle sammen, er jo, at et eller andet minimumsbeløb for det enkelte menneske i hvert fald ikke skal beskattes, og det, som vi i hvert fald i fællesskab med de radikale – så vidt jeg har kunnet registrere det – også ønsker, er, at de mennesker, der ikke kan udnytte deres personfradrag i dag, i et eller andet omfang skal have udbetalt skatteværdien af dette personfradrag kontant. Hvis det er det, vi er enige om, finder vi også den politisk og praktisk bedste løsning på det. Jeg gør bare opmærksom på, at der er disse tekniske begrundelser for, at vi har valgt, så langt det kan lade sig gøre, at fastholde personfradragskonstruktionen, også når vi skal begunstige børnefamilierne, og kun dér, hvor der ikke er indkomst til det, vil udbetale det som en kontant ydelse. Det vil være et meget begrænset antal familier, der ikke kan udnytte denne mulighed.

Måtte jeg med hensyn til tillægsskatten bare komme med den ene bemærkning, at vi har konstateret også i tidligere diskussioner, at beregningen af tillægsskattegrundlaget, tillægsskatteprocentens højde, er noget af det, der politisk er mest strid om. Det, der er afgørende for os, det er en bestemt fordeling, nemlig at sikre, at de højeste indkomster kommer til at yde et effektivt større bidrag til samfundshusholdningen. Vi er meget indstillet på på dette som på alle andre punkter at forhandle, bøje synspunkterne med hensyn til den tekniske udformning af en tillægsbeskatning. Men det, der er afgørende, er, at vi

skal have en tillægsbeskatning, et ekstra bidrag fra de højeste indkomster, og det skal ske på en sådan måde, at man ikke kan nedbringe den skattepligtige indtægt ved hjælp af store fradrag. Det, jeg gerne vil understrege i denne forbindelse, er, at når der er enighed hos et flertal i folketinget om, at det er det, der er det centrale, må det også være muligt at udmønte denne enighed i et konkret forslag.

Vi er som sagt meget åbne, vi er villige til at diskutere alle andre løsninger til opnåelse af nogenlunde den samme fordeling. Vi er også villige til at diskutere det, som skatteministeren har været inde på som et muligt alternativ til en tillægsbeskatning på grundlag af et eller andet bruttoindkomstbegreb, nemlig en direkte forbrugsbeskatning på store forbrug. Det vil vi meget gerne kigge på. Vi har nogle tekniske betænkeligheder – det tror jeg alle har, som har beskæftiget sig med det emne – men vi mener bestemt, at det er en af de muligheder, der er for at løse nogle af de samme fordelingsproblemer, som vi prøver at løse med vores forslag til tillægsbeskatning.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at denne regering har begrænset fradragene mere end den socialdemokratiske regering. Det skyldtes ikke, at den socialdemokratiske regering manglede forslag til, hvad man kunne gøre i så henseende, men at den i højere grad end den nuværende regering manglede flertal til det. Det er, som om nogle ting er blevet lettere efter regeringsskiftet, måske fordi det radikale venstre temperamentsmæssigt hellere vil tvinge en borgerlig regering til at gøre noget nødvendigt end hjælpe en socialdemokratisk regering til at gøre det. Jeg beklager selvfølgelig, hvis det hænger sådan sammen, men det er i hvert tilfælde ikke udtryk for, at den tidligere socialdemokratiske regering var tøvende over for det, det var nødvendigt at gøre med indkomstskattesystemet. Det forslag, vi diskuterer i dag, er i det væsentlige, i sin struktur, det samme som det, hr. Bernhard Baunsgaard og jeg diskuterede i sommeren 1982.

Når vi overhovedet har fået de store problemer med leasing i skattelovgivningen, er det, fordi det udmærkede og fornuftige og erhvervsfremmende skridt, vi tog i fællesskab, da vi forbedrede afskrivningsreglerne ved at indføre indeksring i foråret 1982, ikke blev fulgt op – som det var forudsætnin-